

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 18. dubna 2024 o odvolání obžalovaného XXX, narozeného XXX v XXX, proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 18. prosince 2023, č. j. 1 T 85/2023–861,

takto:

Odvolání obžalovaného se podle § 256 tr. řádu zamítá.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným přečinem neoprávněné nakládání s chráněnými volně žijícími živočichy a planě rostoucími rostlinami podle § 299 odst. 2 tr. zákoníku a odsouzen za použití § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2, 3 tr. zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 100 denních sazeb po 750 Kč, tedy 75 000 Kč.

Podle skutkových zjištění okresního soudu se obžalovaný shora uvedeného přečinu dopustil tím, že od přesně nezjištěného období do XXX 2019 v obci XXX přechovával:

- kožešinu vlka obecného s hlavou (stopa č. 17),
- kožešinu rysa ostrovida včetně hlavy (stopa č. 18),
- dermoplastický preparát medvěda ušatého (stopa č. 24),
- dermoplastický preparát tetřeva hlušce (stopa č. 25),
- dermoplastický preparát výra velkého (stopa č. 26),
- 2x dermoplastický preparát vydry říční (stopa č. 31),
- dermoplastický preparát poštolky obecné (stopa č. 37),
- dermoplastický preparát poštolky obecné (stopa č. 38),
- dermoplastický preparát jeřába lesního (stopa č. 39),
- dermoplastický preparát jeřába lesního (stopa č. 40),
- dermoplastický preparát jeřába lesního (stopa č. 41),
- dermoplastický preparát výra velkého (stopa č. 42),
- dermoplastický preparát jeřábka lesního (stopa č. 43),
- dermoplastický preparát tetřeva hlušce (stopa č. 44),
- dermoplastický preparát tetřívka obecného (stopa č. 45),
- dermoplastický preparát tetřívka obecného (stopa č. 46),
- dermoplastický preparát tetřívka obecného (stopa č. 47),
- dermoplastický preparát tetřívka obecného (stopa č. 48),

příčemž se jedná v případě vlka a tetřevů hluščů o jedince zařazené mezi kriticky ohrožené druhy, v případě rysa ostrovida, vyder říčních, tetřívku obecných a jeřábka lesního o jedince zařazené mezi silně ohrožené druhy dle přílohy č. III vyhlášky č. 395/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, které jsou zvláště chráněnými druhy ve smyslu § 48 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o ochraně přírody a krajiny), obžalovaný je držel v rozporu s § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny bez výjimky k držení podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, a aniž by disponoval příslušnými doklady dostatečně prokazujícími zákonný původ ve smyslu § 54 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, dále se v případě vlka obecného, rysa ostrovida, vydry říční, výra velkého, poštolky obecné, jeřába lesního a medvěda ušatého jedná o exempláře chráněné úmluvou CITES zařazené do přílohy A nařízení Rady (ES) č. 338/97 ve znění pozdějších předpisů, a obžalovaný tyto držel v rozporu s § 24 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje Dita Šimková

č. 100/2004 Sb., o obchodování s ohroženými druhy, ve znění pozdějších předpisů, aniž by disponoval doklady dostatečně prokazujícími původ exemplářů.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonné lhůtě odvolání, přičemž napadl výrok o vině i trestu. Svě odvolání obžalovaný odůvodnil tím, že okresní soud nesprávně dovodil, že při absenci příslušných listinných podkladů není možné považovat původ jedinců za prokázaný a jiný způsob prokázání je vyloučen. S tímto tvrzením obžalovaný nesouhlasí, když navrhl ve vztahu k prokázání původu poměrně rozsáhlý důkazní materiál, který však soud neprovedl, když obžalovaný má za to, že je možné prokázat nabytí exemplářů i jiným způsobem než listinnými materiály. Ze zásad dokazování vyplývá požadavek kritického hodnocení všech důkazů, což okresní soud neprovedl a nedostatečně proto zjistil skutkový stav. Obžalovaný považuje za nutné přihlídnout i k úkonům ve správním řízení, jejichž závěry v podobě rozhodnutí ve věci měl soud k dispozici. Soudem prokázané skutečnosti nezakládají zcela jeho vinu, zejména s přihlídnutím ke společenské škodlivosti jeho jednání. V minulosti bylo Krajským úřadem Pardubického kraje rozhodnuto tak, že se obžalovanému uděluje výjimka ze zákazu držet uhynulé exempláře či jejich části (trofeje) druhu tetřeva hlušce, tetřívka obecného a jeřábka lesního. Rozhodnutím krajského úřadu bylo obžalovanému povoleno držení exemplářů medvěda hnědého. Přesto Českou inspekcí životního prostředí bylo následně rozhodnuto o zabavení všech výše zmíněných exemplářů. Obžalovaný podal odpor proti tomuto příkazu, posléze byl podán i rozklad proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, když ministryně životního prostředí rozhodla tak, že rozklad zamítla a potvrdila rozhodnutí ministerstva o zákazu držet části uhynulých živočichů, a to konkrétně tetřeva hlušce, tetřívka obecného a jeřábka lesního. Obžalovaný se necítí být vinen žalovaným skutkem, neboť pochází z myslivecké komunity a nikdy se nedomníval, že by exempláře držel nelegálně. Při návštěvě Ruska ulovil tetřívky, tetřeva a jeřábka a neměl povědomí o tom, že by je nemohl mít vycpané na zdi. Vycpání exemplářů provedli odborní preparátoři a nikdy se v této souvislosti nevyskytl žádný problém. Obžalovaný neměl v úmyslu nelegálně držet jakýkoliv preparát a nedomníval se tedy, že by se dopustil trestného činu. Obžalovaný je toho názoru, že plně chybí subjektivní znak skutkové podstaty žalovaného trestného činu. Dalším specifikem, na které se obžalovaný zaměřuje, je škodlivý následek, který v kontextu jeho činnosti lze považovat za téměř nulitní. Trestný čin není jen o samotném jednání, ale také o jeho následcích. V tomto konkrétním případě se však žádný škodlivý následek nedostavil. Důležité je vzít v úvahu, že absence škodlivého následku může indikovat, že záměrem obžalovaného rozhodně nebylo způsobit jakoukoliv újmu. Jednalo se tak především o nedorozumění, kdy nepřítomnost škodlivého následku by měla mít vliv při posuzování zavinění obžalovaného. Obžalovaný z těchto důvodů navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení, nebo sám ve věci rozhodl tak, že obžalovaného obžaloby v plném rozsahu zprošťuje.

Z podnětu podaného odvolání přezkoumal krajský soud podle § 254 odst. 1, 3 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to zejména z hlediska vytýkaných vad.

Napadený rozsudek je výsledkem řízení, v němž bylo postupováno podle trestního řádu a v němž nedošlo k žádným podstatným vadám, zejména, pokud by mohly mít vliv na objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva obhajoby. V takto provedeném dokazování okresní soud postupně vykonal všechny důkazy nutné pro zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro jeho rozhodnutí, přičemž tyto zhodnotil jednotlivě, ve vzájemných souvislostech i v celém souhrnu logickým a zároveň dostatečně zdůvodněným způsobem, kterému z hlediska pravidel stanovených pro hodnocení důkazů nelze nic vytknout.

V rámci hodnocení důkazů okresní soud zaznamenal i rozpory, které mezi jednotlivými důkazy vyvstaly (zejména obhajobou obžalovaného oproti ostatním provedeným důkazům) a tyto překlenující úvahami, s nimiž se krajský soud ztotožnil. Na tomto podkladě pak okresní soud vyvodil skutková zjištění, která jsou správná a odpovídají zákonu.

Předně krajský soud uvádí, že v napadeném rozsudku ani jemu předcházejícím řízení neshledal žádné pochybení, a proto z důvodu stručnosti odkazuje na odůvodnění okresního soudu, s jehož závěry se zcela ztotožňuje. Nad jejich rámec a k dalším námitkám uplatněným obžalovaným v podaném odvolání krajský soud uvádí, že byla vyvrácena obhajoba obžalovaného uplatněná v hlavním líčení (v přípravném řízení obžalovaný využil svého práva a nevypovídal), kde uvedl, že z hlouposti koupil pár exemplářů na tržistiích (jestřáby, výry, poštolky) a vůbec si nemyslel, že nemůže tyto trofeje držet a mít je vycpané na zdi, nebo se účastnil organizovaných lovů a nyní se cítí hloupě, že si podmínky držení exemplářů více nezjišťoval.

Z dokazování (především provedené domovní prohlídky) vyplynulo, že obžalovaný ve svém rodinném domě přechovával exempláře kriticky ohrožených druhů živočichů (vlka obecného, tetřeva hlušce) a silně ohrožených druhů živočichů (rysa ostrovida, vydry říční, tetřívka obecného a jeřábka lesního) v rozporu se zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny a exempláře druhů přímo ohrožených vyhoubením nebo vyhynutím a chráněné Úmluvou CITES (vlk obecný, rys ostrovid, vydra říční, výr velký, poštolka obecná, jestřáb lesní a medvěd ušatý) v rozporu se zák. č. 100/2004 Sb., o obchodování s ohroženými druhy, aniž by disponoval doklady prokazujícími původ těchto exemplářů.

Obžalovaný dodatečně (oproti vyjádření při domovní prohlídce) uplatnil obhajobu, že některé ze zajištěných exemplářů zakoupil na tržnicích – v XXX (výra), v XXX (dvě vydry, dvě poštolky a tři jestřáby) a v XXX (výra), ale nemá k tomu žádné písemné doklady, ale mohou mu to dosvědčit svědci XXX. Okresní soud se seznámil s obsahem výpovědí těchto svědků učiněných před správními orgány a důvodně je nepředvolal k hlavnímu líčení jako svědky. Vedle toho, že jmenovaní jsou v blízkém vztahu k obžalovanému (XXX – XXX obžalovaného, XXX – XXX obžalovaného od roku 1998 a XXX – v XXX od roku 1994 – 1995), tak ani neuvedli žádné konkrétnější především časové údaje o tvrzených nákupech exemplářů obžalovaným na tržnicích, ale nepřesvědčivě uvedli – ke koupi došlo „cca v roce 2000“, „mám dojem, že exempláře koupil obžalovaný na tržnici v XXX kolem roku 2000“, konečně ani sám obžalovaný nebyl schopen přesně uvést, kdy měl předmětné exempláře zakoupit. Především však obžalovaný původně tvrdil (viz protokol o domovní prohlídce), že „mám veškeré dokumenty a povolení k trofejím, jen je možné, že je dnes všechny nenaleznu“ (č. l. 171), resp. „ke všem trofejím mám doklady v souladu s předpisy na ochranu ohrožených druhů, tyto doklady jsem schopen do týdne dohledat a předložit.“ (č. l. 176). Obžalovaný předmětné doklady a fotografie o původu exemplářů přes svůj slib ani dodatečně nepředložil, přestože k tomu byl celními orgány vyzván (č. l. 285). Z výše uvedeného je zřejmé, že obžalovaný původně netvrdil, že by neměl všechny potřebné doklady k prokázání původu zajištěných exemplářů, resp. že by nevěděl, že je má mít, když se účastnil organizovaných lovů, popř. že některé exempláře nabyl před účinností nyní platné právní úpravy obsahující ochranu chráněných druhů živočichů, jak dodatečně také tvrdil. Pouze pro úplnost krajský soud odkazuje na ustanovení § 24 odst. 3 zák. č. 100/2004 Sb., z něhož vyplývá, že k prokázání původu exempláře jsou požadovány písemné doklady, které jej prokáží a současně stanovuje náležitosti takového písemného dokladu, včetně toho, že držitel získáním exempláře neohrozil zájem chráněný tímto zákonem, kterým je ochrana volně žijících populací určitých druhů živočichů. Obecně platí, že svědeckou výpovědí, popř. tvrzením obžalovaného v rámci jeho obhajoby nelze tyto písemné doklady nahradit. Posledně uvedené skutečnosti je nutno zdůraznit především pro ty exempláře, které obžalovaný podle své výpovědi měl bez jakýchkoliv písemných dokladů zakoupit na tržnicích v období kolem roku 2000. V této souvislosti krajský soud odkazuje i na ustanovení § 24 odst. 6 téhož zákona, podle něhož písemné doklady prokazující původ exempláře musí vlastník nebo dlouhodobý držitel exempláře uschovat pro případnou kontrolu po celou dobu držby takového jedince. Pokud vlastník/držitel exempláře nemá k dispozici písemné doklady prokazující původ exempláře, je důvodné podezření, že ho získal nelegálně, např. i nepovoleným lovem na území České republiky. Proto je povinnost prokázání původu jedním ze základních nástrojů kontroly a prevence nezákonného nakládání s ohroženými živočichy, který

doplňuje zákazy uvedené v zák. č. 100/2004 Sb. a v zák. č. 114/1992 Sb., a proto musí ke každému exempláři existovat konkrétní písemný doklad, neboť fakticky je jiným způsobem prokázání původu exempláře vyloučeno.

Výše uvedené skutečnosti vyvracejí námitky obžalovaného uplatněné v bodě III) jeho odvolání, včetně toho, že k prokázání původu exemplářů měl navrhnout rozsáhlý písemný důkazní materiál, který okresní soud neprovedl, neboť nadále platí, že obžalovaný ani dodatečně nedoložil konkrétní listiny vyžadované příslušnými zákony k prokázání původu exemplářů, a pokud předložil jiné listiny než zákonem stanovené, tak i ty byly předmětem zkoumání pracovníky České inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“), kteří se účastnili domovní prohlídky v domě obžalovaného a následně vypracovali odborné vyjádření, když po dodatečném předložení dalších listin obžalovaným byl pracovníky ČIŽP vypracován doplněk předmětného odborného vyjádření. Nelze proto přisvědčit námitce obžalovaného o nedostatečných skutkových zjištěních ohledně prokázání původu exemplářů uvedených v popisu žalovaného skutku, když krajský soud doplňuje, že obžalovaný ani ve svém odvolání neuplatnil žádné návrhy na doplnění dokazování.

Pokud obžalovaný ve svém odvolání namítl, že je nutno přihlédnout i k úkonům ve správních řízeních, které byly proti němu vedeny, ve věci zajištěných exemplářů chráněných živočichů a závěrům správních orgánů v podobě jejich rozhodnutí, které měl okresní soud k dispozici, pak krajský soud zdůrazňuje, že ze všech v trestním spise založených správních rozhodnutí ČIŽP a Ministerstva životního prostředí vyplývá jednoznačný závěr, že nejenom ve vztahu k zajištěným exemplářům chráněných živočichů uvedených v popisu skutku v napadeném rozsudku nebyl obžalovaným řádně prokázán jejich původ. Pouze pro úplnost krajský soud uvádí, že před správními orgány uplatnil obžalovaný identický okruh důkazů k prokázání původu exemplářů (listiny a výslechy svědků) jako v trestním řízení, včetně tvrzení o jejich nakupech na tržnicích, popř. získaných při organizovaných lovech v zahraničí. Jak bylo již výše uvedeno, správní orgány nedaly obžalovanému za pravdu a bylo rozhodnuto o odebrání zabavených neživých jedinců zvláště chráněných druhů živočichů – rozhodnutí ČIŽP, Oblastní inspektorát XXX (č. l. 351) a rozhodnutí o zamítnutí odvolání obžalovaného Ministerstvem životního prostředí ze dne XXX, sp. zn. XXX (č. l. 356) a rozhodnutí ČIŽP, oddělení mezinárodní ochrany /biodiversity a CITES ze dne XXX, sp. zn. XXX (č. l. 747). Rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne XXX, sp. zn. XXX (č. l. 645) bylo rozhodnuto o zrušení výjimky ze zákazu držet neživé exempláře či jejich části (trofeje) zvláště chráněných druhů živočichů – tetřeva hlušce, tetřívka obecného a jeřábka lesního, která byla udělena rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje, odborem životního prostředí a zemědělství ze dne XXX, neboť toto rozhodnutí bylo vydáno na základě nesprávných údajů uvedených obžalovaným, pokud jde o původ těchto exemplářů a nebyl zjištěn ani žádný veřejný zájem pro jejich udělení. V důsledku toho došlo ČIŽP k odebrání předmětných exemplářů (rozhodnutí ze dne XXX, sp. zn. XXX – č. l. 762), kdy odvolání obžalovaného bylo zamítnuto rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne XX, sp. zn. XXX. Z výše uvedených důvodů nemohl krajský soud přisvědčit námitce obžalovaného, že by rozhodnutí správních orgánů nebyla okresním soudem zohledněna v jeho rozhodnutí, a především, že by tato rozhodnutí a řízení vedená správními orgány proti obžalovanému mohla jakkoliv podpořit jeho obhajobu, ale právě naopak.

Krajský soud nemohl přisvědčit námitce obžalovaného, že na jeho straně chybí subjektivní znak přecínu neoprávněné nakládání s chráněnými volně žijícími živočichy a planě rostoucími rostlinami podle § 299 odst. 2 tr. zákoníku, který je mu kladen za vinu s odůvodněním, že pochází z myslivecké komunity a nikdy se nedomníval, že by předmětné exempláře držel nelegálně, když jejich vycpání provedli odborní preparátoři a ani s nimi nevznikly žádné problémy. Předně krajský soud uvádí, že se s uvedenou námitkou podrobně vypořádal již okresní soud v napadeném rozsudku, neboť obžalovaný ji uplatnil již při hlavním líčení v rámci své obhajoby. Krajský soud proto odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku (body 7, 9, 10), kde okresní soud správně poukázal na to, že se obžalovaný dlouhodobě pohybuje XXX od 90. let, a to i XXX a povinnost seznámit se

s příslušnou právní úpravou pro něj vyplývá z jeho postavení XXX, když v případě dovozu ulovených exemplářů ze zahraničí se mohl obrátit i na ČIŽP, která provádí nejenom kontrolu dodržování povinností v této oblasti, ale poskytuje i příslušné (potřebné) informace. Okresní soud proto důvodně poukázal na skutečnost (s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu ČR), že pokud pro chovatele, lovce, ale i další osoby, které s chráněnými druhy živočichů přicházejí do kontaktu, vyplývá z platné právní úpravy řada povinností, které jsou v případě jejich nedodržování přísně sankcionovány (vedle finančního postihu i odebráním exemplářů, které často mají vysokou hodnotu), je neznalost příslušných právních norem prakticky nereálná a jejich porušení musí být vědomé a tím i zaviněné. K výše uvedenému krajský soud doplňuje, že i podle něho znal obžalovaný své povinnosti spojené s dovozem ulovené zvěře ze zahraničí, neboť, jak sám uvedl, má XXX. To, že měl obžalovaný vědomost o formálních povinnostech spojených s dovozem zvěře, ostatně vyplývá i ze skutečnosti, že při domovní prohlídce byly nalezeny i doklady potřebné podle Úmluvy CITES k různým druhům zvěře (č. l. 174, 176–177, 183–185, 248 p. v. – 249 p. v.), a proto také k řadě exemplářů obžalovaný své povinnosti splnil (viz též odborné vyjádření na č. l. 304 a násl.). Konečně z obsahu telefonátů mezi obžalovaným a preparátorem XXX (č. l. 152 a násl.) jednoznačně vyplývá, že obžalovaný věděl o povinnostech spojených s dovozem trofejí chráněných druhů živočichů do České republiky a nutností prokázat původ exemplářů (např. obžalovaný říká XXX, že mu „p. XXX vyřizuje CITES papíry na geparda“, „přiveze toho lva, že už má na něj i CITES“, „v Německu je bongo a už má CITES doklady u sebe“, „bude potřebovat CITES doklady na geparda“, „na karakala jsou nutné CITES doklady a on je nemá“, „bude volat p. XXX, protože to je o průser“, obžalovaný s XXX mluví i o barvě formulářů CITES tzv. „žlutáčích“ – č. l. 153 p. v.). Pokud se obžalovaný ve svém odvolání odkazuje na spolupráci s odbornými preparátory, u nichž nikdy neměl problémy s dovezenými zvířaty, pak nejméně v případě spolupráce s preparátorem XXX, je nutno poukázat na skutečnost, že z obsahu odposlechů vyplývá, že XXX byl opakovaně v případech některých svých dalších zákazníků srozuměn s tím, že k ulovení konkrétního exempláře např. vlka obecného došlo bez potřebných dokladů, přesto vyhotovil preparát exempláře a za účelem jeho zlegalizování do knihy evidence zakázek uvedl, že šlo o lišku. XXX rovněž nakupoval trofeje vlků a medvědů spolu s doklady k lovu, které jsou potřebné k legalizaci trofejí, čímž ale dochází k porušování principů Úmluvy CITES, protože se neškodný trofejový lov zaměňuje s lovem komerční, který konkrétní druhy živočichů ohrožuje na přežití. Z těchto důvodů nemohl krajský soud přisvědčit námitce obžalovaného, že na jeho straně chybí zavinění, neboť z provedeného dokazování vyplývá, že obžalovaný jednal přinejmenším ve formě úmyslu nepřímého podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku.

Rovněž v případě námitky obžalovaného o nutnosti aplikace zásady subsidiarity trestní represe s ohledem na neexistenci škodlivého následku (bod V. odvolání obžalovaného) odkazuje krajský soud na odůvodnění napadeného rozsudku (body 8, 9, 11), kde se okresní soud s uvedenou námitkou již podrobně vypořádal s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu (usnesení ze dne 12. 9. 2018, sp. zn. 8 Tdo 422/2018). Lze proto ve stručnosti zopakovat, že společenská škodlivost nezákonného nakládání s kriticky a silně ohroženými druhy živočichů, kteří jsou zvláště chráněnými druhy ve smyslu § 48 zák. č. 114/1992 Sb. a exempláři chráněnými Úmluvou CITES je velmi vysoká. Pokud k naplnění potřebného stupně společenské škodlivosti v případě přečinu neoprávněného nakládání s chráněnými volně žijícími živočichy a planě rostoucími rostlinami podle § 299 odst. 2 tr. zákoníku stačí neoprávněné přechovávání i jen jednoho kusu zvláště chráněného živočicha, je vyloučeno, aby byla aplikována zásada subsidiarity trestní represe s ohledem na údajný marginální/nulitní následek v projednávané trestní věci, kde se jedná o celkem 19 exemplářů zvláště chráněných živočichů. Pro uvedené ostatně svědčí i zjištění, že obžalovaný nedoložil zákonný původ i řady dalších exemplářů, které byly zajištěny při domovní prohlídce, byť ty požívají nižšího stupně ochrany než výše uvedených 19 exemplářů zvláště chráněných živočichů. Z těchto důvodů je zřejmé, že nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného (správního) předpisu, jak se domáhá obžalovaný.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl krajský soud k závěru, že výrok o vině obžalovaného v rozsudku okresního soudu je správný a odpovídá zákonu. Správně zjištěný skutkový stav okresní soud posoudil po právní stránce v souladu se zákonem s tím, že jednáním obžalovaného byl spáchán přečin neoprávněné nakládání s chráněnými volně žijícími živočichy a planě rostoucími rostlinami podle § 299 odst. 2 tr. zákoníku.

Krajský soud neshledal pochybení ani ve výroku o trestu, pokud jde o jeho druh a výměru. Okresní soud dostatečně hodnotil všechny rozhodné skutečnosti významné pro určení druhu a výše trestu, když vzal v úvahu to, že na straně obžalovaného nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti, ale naopak mu prospívá, že doposud nebyl soudně trestán ani projednáván pro přestupky. Pokud byl obžalovanému za této situace uložen samostatný peněžitý trest v celkové výměře 75 000 Kč, nejde v žádném případě o trest nepřiměřeně přísný s ohledem na majetkové poměry obžalovaného, který je nepochybně XXX.

Protože v napadeném rozsudku ani jemu předcházejícím řízení neshledal krajský soud žádné pochybení, bylo odvolání obžalovaného jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obžalovaný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Pardubice 18. dubna 2024

JUDr. David Čejka v.r.
předseda senátu